

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku M. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację wnioskodawcy M. K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 października 2013 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy, którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 30 listopada 2012 r., odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, wobec niespełnienia przesłanek określonych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji oparte m.in. na dowodach z opinii zespołu biegłych lekarzy specjalistów neurologa – psychologa,

kardiologa i okulisty oraz opinii łącznej biegłych lekarzy foniatry, ortopedy i laryngologa, według których wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a tym samym nie spełnił przesłanek określonych w art. 57 powyższej ustawy dla przyznania dochodzonego świadczenia. Sąd wskazał także, że zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się nie tylko możliwości wykonywania dotychczasowej pracy, ale możliwości podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez ich niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że wnioskodawca nie jest częściowo niezdolny do pracy oraz art. 13 ust. 1 pkt 2 tej ustawy przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji przyjęcie, że wnioskodawca nie jest częściowo niezdolny do pracy oraz przepisów postępowania - art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 §1 k.p.c. oraz w związku z art. 378 § 1 k.p.c. przez „całkowicie pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji odniesienia się do wszystkich zarzutów apelacji”, art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. „poprzez przytoczenie podstawy prawnej orzeczenia (...) w sposób niepełny, całkowicie zmieniający normę płynącą z przepisu”, oraz art. 227 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c. „przez pominięcie istotnego dowodu w postaci orzeczenia Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 12 grudnia 2007 r. o stopniu niepełnosprawności wnioskodawcy co w konsekwencji doprowadziło do wydania orzeczenia w oparciu o niewyjaśniony do końca stan faktyczny”. Pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a jej oczywista zasadność wynika z

naruszenia przepisów prawa materialnego jak i przepisów postępowania przytoczonych w ramach podstaw kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437). Natomiast w okolicznościach sprawy, zarzuty i ich uzasadnienie w istocie prowadzą się do polemiki z ustaleniami Sądu pierwszej instancji (zaakceptowanymi przez Sąd Apelacyjny), co do stanu zdrowia wnioskodawcy oraz możliwości jego dalszej pracy. Zbieżne wnioski biegłych, uwzględnione przez Sądy, co do oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, wskazujące, że nie jest on obecnie osobą niezdolną do pracy, pozwoliły na przyjęcie, że nie spełnił on przesłanek określonych w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Na temat pojęcia niezdolności do pracy, stanowiącej przesłankę nabycia uprawnień rentowych Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie, generalnie uznając, że istnienie

schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, (por. przykładowo wyrok z dnia 24 sierpnia 2010 r., I UK 64/10, niepublikowany, czy wyrok z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 125/08 - niepublikowany, w którym przyjęto, że upośledzenie organizmu nie jest wystarczającą przesłanką przyznania renty, w sytuacji, gdy mimo tego upośledzenia możliwe jest podjęcie dotychczasowej pracy i systematyczne leczenie schorzenia). Warto także zwrócić uwagę, w związku z zarzutami skargi kasacyjnej co do pominięcia dowodu z orzeczenia Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności o stopniu niepełnosprawności, że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności od 2007 r. (k. 65) - zauważone zarówno przez biegłych lekarzy jak i przez Sądy obu instancji orzekające w sprawie, nie jest równoznaczne z stwierdzeniem niezdolności do pracy, stanowiącej jedną z koniecznych przesłanek uzasadniających przyznanie dochodzonego świadczenia (por. np. wyrok z dnia 11 marca 2008 r., I UK 286/07, OSNP 2009 nr 13-14, poz. 178),.

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.